

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kovátsits László Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kovátsits László ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és **II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, a Papp Gábor Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Sztanó Judit ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 28. napján kelt 33.P.23.481/2016/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket. A további 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I. rendű alperes által szerkesztett és a II. rendű alperes kiadásában megjelenő ... internetes portálon ... napján megjelent „...” című cikkben írtak okán előterjesztett sajtó-helyreigazítás iránti keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessen meg egyetemlegesen a II. rendű alperesnek 38.100 forint perköltséget. Kötelezte az I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Állam javára 18.000 forint eljárási illetéket, míg megállapította, hogy a további 18.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Határozatának indokolásában idézte a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1) bekezdésében, a 343. § (1) bekezdésében, az Alaptörvény IX. cikkének (1), (2), (3) bekezdésében, az Smtv. 4. § (1), (2), (3) bekezdésében, a 10. §-ában, a 12. § (1), (2) bekezdésében foglaltakat, valamint a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 12., 13., 14., 15. számú állásfoglalásában írt rendelkezéseket. Utalt továbbá az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat indokolásában írtakra.

Abból indult ki, hogy a fenti jogszabályok, kollégiumi állásfoglalások és alkotmánybírósági határozatok értelmében a cikk teljes tartalmát figyelembe véve azt kellett megítélnie, hogy történt-e

valótlan tényállítás, illetőleg az I. rendű alperes a valóságot hamis színben tüntette-e fel. A PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseit szem előtt tartva úgy ítélte meg, hogy az alperesi cikkben megjelentek egyértelműen következtetésnek, véleménynek tekintendők, mivel olyan - már egy korábbi peres eljárásban is megállapított - tényeken alapulnak, melyek valóságtartalma bizonyítottnak tekintendő. A tényekből levont következtetés csak abban az esetben lehet sajtóhelyreigazítás tárgya, ha az teljes mértékben logikátlan, okszerűtlen, ami a perbeli esetben nem áll fenn.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmüknek helyt adó döntés meghozatalát kérték. Másodlagosan az elsőfokú bíróság határozatának hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozták.

Előadták, hogy az általuk sérelmezett cikk egy kúriai döntés indokolására hivatkozik, mégpedig úgy, hogy ez a határozat nem állt a felek rendelkezésére, így azt bizonyítékként felhasználni a perben nem lehetett. Az a tény, hogy az alpereseknek a cikk megírásakor és közlésekor nem állt rendelkezésére a Kúria ítélete, azt jelenti, hogy a sérelmezett állításokat nem tudták bizonyítani. A hivatkozott ítélet nem arról szólt és nem azt mondta ki, hogy a II. rendű felperesi önkormányzat áron alul adott el ingatlanokat.

Hivatkoztak arra, hogy a hónapokkal később leírt ítélet indoklásából kiolvasható megállapításokat az alperesek a cikk megírásakor nem ismerhették, ebből következően az általuk közöltek mindenképpen valótlanok, hiszen legfeljebb csak annyit tudhattak, hogy a ... pert nyert, a határozat indoklását azonban nem ismerték. Sem az első- sem a másodfokú ítélet, sem pedig a Kúria döntése nem szól arról, hogy a konkrét esetben áron alul történő eladásról van szó.

Hangsúlyozták, hogy a másodfokú eljárásban már nem kerülhet sor a határozat csatolására és az nem tekinthető új bizonyítéknak, ezért téves lenne az az érvelés, hogy a kúriai ítéletet utólagosan csatolhatják az alperesek. Ha a következtetés nem valós tényeken alapul, az helyreigazításra ad okot.

Az első fokú határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmüket az ítélet indoklásának hiányosságaira alapították, amely kimeríti az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak a megsértését. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem folytatott le bizonyítási eljárást, a bizonyítékok hiányát az indokolásban nem értékelte, továbbá nem a konkrét ügyre alkalmazta a felsorolt jogszabályokat és a hivatkozott bírói gyakorlatot.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú határozat helybenhagyására irányult. Hivatkoztak arra, hogy a Kúria tárgybeli ítélete szóban kihirdetésre került, annak nincs jelentősége, hogy az csak a cikk megjelenését követően került írásba foglalásra. Az alperesi cikk arról számolt be, hogy a felülvizsgálati eljárás során a bíróság milyen megállapításokat tett. A Kúria azt állapította meg, hogy a ... a valóságnak megfelelően számolt be az ingatlanok értékesítéséről. Ebből következően a tényekből levont, okszerű következtetés volt az, hogy az ingatlanokat áron alul adták el. Ezen vélemény megfogalmazására a sajtónak joga van.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett és az első fokú határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú határozat felülvizsgálata során a Fővárosi Ítélőtábla észlelte, hogy az első fokon eljáró bíróság határozatának indokolásában nem kellő részletességgel fejtette ki a döntését alátámasztó jogi álláspontját, ugyanakkor az alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket és a vonatkozó polgári kollégiumi állásfoglalásokat teljes körűen ismertette és alkalmazta. Ennek alapján megállapítható volt, hogy az alkalmazott jogszabályi rendelkezések és a kifogásolt közlés tartalmi vizsgálatának a PK állásfoglalásokban kifejtett szempontjait szem előtt tartva az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperesi cikkben megjelent közlések valós tényekre alapított következtetések. A perbeli esetben nem volt megállapítható az, hogy a tényekből levont következtetés teljes mértékben logikátlan, okszerűtlen lenne, így a közöltek vonatkozásában sajtó-helyreigazítás alappal nem volt érvényesíthető.

A Fővárosi Ítélőtábla arra mutat rá, hogy a kereset tárgyává tett alperesi cikk nem azt állítja, hogy az abban leírt, helyreigazítani kért közlések konkrétan elhangzottak a Kúria határozatának kihirdetése, annak indokolása során, hanem a sajtószerv a felülvizsgálati kérelem alapján meghozott döntés lényege alapján vont le egy olyan következtetést, amely megengedett, a tényekből levont következtetés. Annak megítélése, hogy a tárgybeli ingatlanok eladása során a felperesi önkormányzat által meghatározott vételár áron aluli volt-e, vagy sem, egyértelműen véleménynyilvánításnak minősül. A másodfokú bíróság osztotta azt az alperesi álláspontot, mely szerint ezen következtetés levonására - figyelemmel az előzményi per adataira - okszerűen került sor.

A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy a felperesek az előzetes helyreigazítási kérelmükben hivatkoztak ugyan hamis látszatkeltésre, azonban a kereseti kérelmükben a tárgybeli közlemény helyreigazítását már csak az ott megjelölt két valótlan állítás („olyan pert nyert volna a ..., mely szerint ... áron alul adtak el ingatlanokat”, illetőleg „a Kúria azt állapította meg, hogy I.rendű felperes neve ... idején a **II.rendű felperes neve** áron alul adott el ... ingatlanokat”) okán kérte a helyreigazítás elrendelését.

A felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű fellebbezési illeték fele részét az I. rendű felperes köteles az állam javára megfizetni, míg a II. rendű felperes a további fellebbezési illetékrész megfizetésére személyes költségmentessége okán nem kötelezhető, az a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A pervesztes felperesek viselik a II. rendű alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése, 4/A. §-a alapján mérlegeléssel került sor.

Budapest, 2016. október 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő